

ת"פ 41640/09/14 - מדינת ישראל נגד אחמד עונאללה

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 41640-09-14 מדינת ישראל נ' עונאללה (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת יפעת שיטרית
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד עונאללה (עציר)

הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, בו יוחסו לו במקור העבירות שעניינן, חבלה בכוונה מחמירה, סחיטה באיומים, הדחה בעדות, שיבוש מהלכי משפט והלנה והעסקה שלא כדין.

2. תחילה, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

3. בדיון מיום 15.3.15 ולאחר שנשמעו חלק מראיות המאשימה (על דרך גביית עדויות מוקדמות), הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו, הנאשם יחזור בו מכפירתו, כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע על פי הודאתו. עוד הוסכם, כי לעניין הענישה, המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש של חמש וחצי שנות מאסר ועונשים נלווים בדמות מאסר מותנה ותשלום קנס, כאשר ב"כ הנאשם יטענו באופן חופשי לעונש. כן הוסכם, כי רכיב עונשי מוסכם הינו הפקדת סך 20,000 ₪ כפיצוי למתלונן מוחמד עווד, ת.ז. 854831187, אשר יופקד כתנאי להסדר וקודם לפרוצדורת הסדר הטיעון (הכל ביחד יקרא להלן: "הסדר הטיעון").

4. בהתאם להסדר הטיעון, הנאשם חזר בו מכפירתו, כתב האישום תוקן, התקבל וסומן ב/1 (להלן: "כתב האישום המתוקן"). הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירות כדלקמן:

א. חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עמוד 1

ג. הדחה בעדות - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

ד. הלנה והעסקה שלא כדין - עבירה לפי סעיפים 12א(א) + (ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

עובדות כתב האישום המתוקן:

5. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם משמש כמנהלה של מאפיית "אל נאסרה" השייכת להוריו ונמצאת ברחוב "תאופיק זיאד", בנצרת (להלן: "**המאפיה**").

6. כך עולה, כי עובר ליום 9.9.14, ובמהלך תקופה של למעלה משנה, לסירוגין, העסיק הנאשם במאפיה את מוחמד עווד (להלן: "**המתלונן**") ואת קוצי קלאלוה (להלן: "**קוצי**"), למרות שידע, כי הם תושבי יהודה ושומרון השוהים בישראל שלא כדין ואף סיפק להם מקום לינה במאפיה.

7. עוד עולה, כי ביום 9.9.14, סמוך לשעה 20:00, הגיע הנאשם למאפיה בה לנו אותה עת המתלונן וקוצי, כשהוא מצויד בג'ריקן המכיל בנזין.

8. כן עולה, כי הנאשם זימן את המתלונן וקוצי למשרד הנמצא בקומה השנייה במאפיה והטיח בהם, כי גנבו ממנו 100 ₪ וטבעת יהלום, אולם המתלונן וקוצי השיבו, כי הם אינם יודעים במה מדובר.

9. כך עולה, כי הנאשם איים על המתלונן וקוצי, כי אם לא ישיבו לו את הכסף והטבעת תוך מספר דקות, הוא יצית את המאפיה בעודם בה.

10. עוד עולה, כי כעבור מספר דקות שפך הנאשם את הבנזין על פניהם של המתלונן וקוצי והבנזין חדר לעיניהם. הנאשם הורה לקוצי לעזוב את המקום ולרדת לקומה הראשונה ואז המשיך לשפוך את הבנזין על פלג גופו העליון של המתלונן.

11. כן עולה, כי הנאשם נטל לידיו מצית, הדליקה ומיד לאחר מכן הצית את המתלונן בפלג גופו העליון וגופו בער. המתלונן ירד במהירות במדרגות כשהוא מסיר מעליו את החולצה וניסה לכבות את האש שאחזה בו ובבגדיו. קוצי, אשר ראה את המתלונן יורד במדרגות, רץ לעברו וניסה לסייע בידיו לכבות את האש.

12. כך עולה, כי תוך כדי כך, הזמין הנאשם מונית ויחד עם קוצי פינה את המתלונן לבית החולים "האנגלי", בנצרת. במהלך הנסיעה, הורה הנאשם למתלונן, כי בהגיעו לבית החולים עליו להציג עצמו בכזב בשמו של הנאשם וכן למסור בכזב, כי הוא נכווה כתוצאה מתאונת עבודה.

13. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן כוויות מדרגה 2 בפנים, בחזה, בבטן ובידיים והוא נזקק לטיפול רפואי ואושפז בבית החולים. כך עולה, כי נכון למועד הגשת כתב האישום, היה המתלונן עדיין מאושפז.

טיעוני המאשימה לעונש:

14. כראיות לעונש הוגש גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, אשר התקבל וסומן ת/1. כן הוגשה עמדת נפגע העבירה, אשר התקבלה וסומנה ת/2, זאת בכפוף להסתייגות ב"כ הנאשם, כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 15/3/15. כן הגישה המאשימה את טיעוניה לעונש בכתב.

15. במסגרת טיעוניה לעונש, עתרה המאשימה להשית על הנאשם מאסר למשך חמש וחצי שנים, מאסר מותנה ולחייבו בתשלום פיצוי למתלונן ובקנס, אשר יהא בו כדי להרתיע את הנאשם. כך יוער כבר עתה, כי בפרוטוקול הדיון מיום 15.3.15, ציינה המאשימה, כי הוסכם בין הצדדים, כי לא יושת על הנאשם פיצוי נוסף לטובת המתלונן, מעבר לתשלום שהוסדר במסגרת הסדר הטיעון (ראה בהקשר זה, עמ' 16, שורה 1 לפרוטוקול הדיון מיום 15/3/15).

16. כן הדגישה המאשימה את העבירות בהן הורשע הנאשם על פי הודאתו ואת עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה.

17. באשר לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירת החבלה בכוונה מחמירה ומידת הפגיעה בהם, טענה המאשימה, כי הערכים המוגנים הינם ערך שמירת החיים ושלמות הגוף. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

18. באשר לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירת האיומים, טענה המאשימה, כי הערכים הינם ביטחונם האישי של המתלוננים ושלוות נפשם. גם בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

19. באשר לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירת הדחה בעדות, טענה המאשימה, כי הערכים הינם תקינות ניהולו וטוהרו של ההליך המשפטי. כך ציינה המאשימה, כי בפסיקה נקבע, כי על בתי המשפט להילחם בעבירות אלו החותרות תחת אושיות ההליך המשפטי מלחמת חומרה ולהטיל על המורשע בעבירות אלו ענישה ראויה ההולמת את חומרת העבירות.

20. באשר לערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע עבירת הלנה והעסקה שלא כדין, טענה המאשימה, כי הערך אשר נפגע הינו זכותה של מדינה ריבונית לקבוע את זהות הבאים בשעריה. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

21. באשר למידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים בעבירת החבלה בכוונה מחמירה, טענה המאשימה, כי הנזק שנגרם בפועל למתלונן הינו כבד וכי בנקל עלול היה הנזק להיות חמור בהרבה ולהסתיים בקיפוח חיוו. כך הדגישה המאשימה, כי למתלונן נגרמו כוויות מדרגה שניה בפנים, בחזה, בבטן ובידיים וכי הוא נזקק לטיפול רפואי ואושפז בבית חולים.

22. באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת האיומים, טענה המאשימה, כי הנאשם איים על המתלונן ועל קוצי, כי יצית את המאפיה בעודם נמצאים בה וכעבור מספר דקות, מימש את האיום ושפך על פניהם בנזין

ובהמשך, הצית את המתלון. כך טענה המאשימה, כי במעשיו הנאשם פגע בעוצמה גבוהה בשלוות נפשו ובביטחונם של המתלון ושל קוצי.

23. באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת הדחה בעדות, טענה המאשימה, כי הנאשם הניא את המתלון ואת קוצי, כי בחקירה על פי דין לא ימסרו הודעה, או ימסרו הודעת שקר וכי במעשיו פגע בהליך של החקירה וחשיפת האמת.

24. באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירת הלנה והעסקה שלא כדין, טענה המאשימה, כי הנאשם העמיד מקום לינה לרשותם של המתלון וקוצי, אשר הינם תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין ואף העסיקם שלא כדין ובשל כך, נגרמה פגיעה ממשית בערכים המוגנים.

25. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי העבירות בוצעו במלואן על ידי הנאשם, אשר הבין את מעשיו ומשכך, הוא אחראי באופן מלא לתוצאותיהם.

26. כן טענה המאשימה, כי הנאשם פעל בתכנון כאשר הצטייד בחומר דליק ובמצית ובהמשך, הגיע אל המאפיה וביצע את העבירות בהן הורשע.

27. באשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי הנזק הינו כבד מאוד, שעה שהמתלון ספג כוויות בחלקים ניכרים בגופו. בהקשר זה הפנתה המאשימה לעמדת המתלון, כפי שהוגשה.

28. באשר לנזק אשר היה צפוי להיגרם מביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי למעשי הנאשם היה פוטנציאל לגרימת נזק חמור יותר. כך טענה המאשימה, כי בעת שהוצתה האש, אין למבצע כל שליטה עליה ונזקיה עשויים להתרחב עוד ועוד. כך ציינה המאשימה, כי אירוע ההצתה התרחש במאפיה שבה יש, בין היתר, תנור אפיה. משכך, לטענת המאשימה, יכול היה האירוע להסלים ולגרום נזק רחב היקף.

29. כן טענה המאשימה, כי התזת חומר דליק על אדם והצתתו היא מעשה אכזרי במיוחד, אשר יש בו כדי לגרום לסבל ולייסורים קשים במיוחד לקרבן. לטענת המאשימה, מעשה מעין זה מעיד על העדר כל עכבות מצד העושה. עוד טענה המאשימה, כי אומנם הנאשם פינה את המתלון לבית החולים ודאג שיקבל טיפול רפואי הולם, אולם המעשה שביצע הנאשם היה גם יכול להסתיים אחרת. כן טענה המאשימה, כי דרכן של כוויות שהן מותרות את הנפגע מצולק. כן הפנתה המאשימה לתצהיר נפגע העבירה ממנו עולה, כי המתלון נותר מצולק גם בנפשו וכי הוא סובל מסיוטים.

30. באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה שעניינה חבלה בכוונה מחמירה, טענה המאשימה, כי מדיניות הענישה הנהוגה הינה הטלת עונשי מאסר בפועל לתקופות משתנות בצירוף מאסר מותנה. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

31. באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות איומים והדחה בעדות, הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

32. גם באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה של הלנה והעסקה שלא כדין, הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

33. לאור כל האמור לעיל, סבורה המאשימה, כי יש להשית על הנאשם חמש וחצי שנות מאסר בצירוף עונשים נלווים בדמות מאסר מותנה ארוך ומרתיע בגין כל אחת מן העבירות בהן הורשע הנאשם וחויבו בתשלום קנס ובפיצוי בסך 20,000 ₪ למתלונן.

34. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, טענה המאשימה, כי עסקין בנאשם כבן 24 שנים אשר לחובתו הרשעה קודמת בעבירה שעניינה העסקה שלא כדין אשר נרשמה לחובתו ביום 31.7.14.

35. כן טענה המאשימה, כי הנאשם הודה לאחר שמיעת עדויות המתלונן ועד הראיה ולמעשה בכך לא חסך את עדותם. יחד עם זאת, ציינה המאשימה, כי הודאת הנאשם חסכה את המשך ניהול ההליך הפלילי ומלמדת על חרטה וקבלת אחריות.

36. באשר לצורך בהרתעת הרבים הפנתה המאשימה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין וטענה בהקשר זה, כי בעבירות אלימות חמורות קבעו בתי המשפט פעם אחר פעם, כי קיים צורך להרתיע את הרבים. משכך, סבורה המאשימה, כי יש להחמיר בעונשו של הנאשם גם בשל שיקול זה.

37. גם באשר לצורך בהרתעת היחיד הפנתה המאשימה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין וטענה, כי גם בשל שיקול זה יש להחמיר בעונשו של הנאשם.

38. לאור האמור לעיל, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר ראוי של חמש וחצי שנות מאסר, מאסר מותנה ארוך ומרתיע וחויבו בתשלום קנס ובפיצוי למתלונן בסך 20,000 ₪.

39. כך ציינה המאשימה, כי הנאשם עצור בגין ההליכים נשוא תיק זה מיום 10.9.14.

40. בהשלמת טיעוניה לעונש בעל פה עתרה המאשימה להשית על הנאשם את העונשים אליהם עתרה, כפי טיעוניה הכתובים. כך טענה המאשימה, כי העונש אליו עתרה, הולם את הפגיעה בערכים המוגנים, את נסיבות ביצוע העבירות, את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא.

טיעוני הנאשם לעונש

41. כראיות לעונש הובאו להעיד מטעם הנאשם מר עלי סלאם, מר עלי עונאללה, מר ריאח אבו אל אסל ואביו של הנאשם, מר עימאד עונאללה. כן הוגשו שני מכתבים מאת בית הספר "סווא" בנצרת, אשר התקבלו וסומנו במאוחד נ/1. כן הוגש מכתב מאת בית הספר הקהילתי "אלראזי", אשר התקבל וסומן נ/2. כן הוגשו שלושה מכתבי הערכה, אשר התקבלו וסומנו בהתאמה נ/3, נ/4 ו - נ/5. כן הוגש מכתב מאת ראש העדה האורתודוקסית בנצרת, אשר התקבל וסומן נ/6. כן הוגשה אסמכתא בדבר זיכוי על הפקדת פיקדון בסך

20,000 ₪, אשר התקבלה וסומנה נ/7. כן הוגשו תעודות אשר התקבלו במאוחד וסומנו נ/8.

42. מר עלי סלאם העיד, כי הוא ראש עיריית נצרת וכי הוא מכיר את הנאשם מאז תקופת ילדותו. כך העיד, כי משפחת הנאשם הינה משפחה ידועה, מכובדת ונורמטיבית וכי הנאשם הוא אדם אשר עוזר, עובד קשה ותורם לקהילה. כך ציין מר עלי סלאם, כי מה שחשוב כעת הוא שהנאשם יתחרט על מעשיו, יחשוב על עתידו ולא ישוב ויעשה מעשה כגון זה בעתיד. עוד העיד, כי משפחת הנאשם וצעירי נצרת זקוקים לנאשם.

43. מר עלי עונאללה העיד, כי הוא בן 16 שנים וכי הוא אחיו הקטן של הנאשם. כך העיד עלי, כי הוא הוכה בתדהמה כאשר שמע שהנאשם נעצר, משום שהנאשם הינו אדם נורמטיבי, אשר תמיד חנך אותו למעשים טובים ולתרום לאנשים דלי אמצעים. כן העיד עלי, כי הוא היה תלמיד מצטיין בבית הספר וכי מעצרו של הנאשם השפיע עליו ועל רצונו ללמוד. כן העיד, כי הנאשם שוחח עמו וביקש, כי ישוב לבית הספר על מנת שיצטיין ויתרום כספים לאנשים הזקוקים לכך. עוד העיד, כי הנאשם אף נתן לו שמות של משפחות הזקוקות לכסף וכי מאז מעצרו של הנאשם, קשה לו לפקוד את בית הספר וכי הוא זקוק לנאשם.

44. מר ריאח אבו אל אסל העיד, כי הנאשם עזר לבתו אשר חוותה קשיים בבית הספר והוא אף עזר לבעלה. כן העיד מר ריאח, כי הוא הכיר את הנאשם גם כאשר נהג לבקר במסעדה של משפחת הנאשם וכי הנאשם נהג כלפיו בחום בהיותו יו"ר בית הספר. מר ריאח ציין, כי הוא מעולם לא שמע על בעיות בהקשרו של הנאשם וכי הוא הוכה בתדהמה כאשר שמע אודות המקרה דן וכי אין הדבר הולם את הנאשם.

45. מר עימאד עונאללה, אביו של הנאשם, העיד, כי הוא עד עתה שרוי בהלם ולא מתפקד בעבודה בשל מעצרו של הנאשם בפרשה דנן. כן העיד, כי הוא לא חנך את הנאשם להתנהגות שכזו וכי הוא מתקשה להאמין, כי הנאשם עשה את אשר עשה. עוד העיד מר עימאד עונאללה אודות מצבם הקשה של רעייתו ושלו בעטיה של הפרשה דנן וציין, כי הנאשם היה יד ימינו.

46. בטיעוניו לעונש, הדגיש ב"כ הנאשם, כי עסקין בנאשם יליד 1990, בן 24 שנים. כך ציין, כי הנאשם נתון במעצר בגין ההליכים נשוא התיק דנן מיום 10/9/14. כן טען ב"כ הנאשם, כי יש לראות בהודאת הנאשם כהודאה בהזדמנות הראשונה וזאת מהטעם, כי הוא הודה לאחר שבוצע תיקון משמעותי בכתב האישום ומהטעם, כי העדים אשר העידו בתיק זה, העידו כשבוע ימים לאחר הגשת כתב האישום ובמסגרת הליך שמיעת עדות מוקדמת. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם את פרק הזמן הקצר ממועד הגשת כתב האישום עד מועד שמיעת העדויות המוקדמות.

47. כן טען ב"כ הנאשם, כי יש בהודאת הנאשם כדי ללמד על קבלת אחריות מלאה והבעת חרטה. עוד ציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם מיוזמתו הציע פיצוי מכובד למתלונן במסגרת ההליך הפלילי המלמד על הבנה לפגיעה שנגרמה למתלונן, כי הנאשם הוא זה אשר גרם לפגיעה זו ועל לקחת אחריות מלאה ומוחשית. עוד ציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם בחר לוותר על טענות משפטיות אשר עומדות לזכותו וזאת מהטעם, כי ביקש לקחת אחריות על מעשיו. לדידו של ב"כ הנאשם, יש לשקלל עובדה זו לזכות הנאשם.

48. עוד טען ב"כ הנאשם, כי אין חולק, כי עסקין באירוע אחד. כך ציין, כי הערך החברתי המוגן אשר הינו זכות

המתלון על גופו, נפגע פגיעה משמעותית. בהקשר זה הגיש ב"כ הנאשם אישור הפקדה בגין הפקדת פיצוי למתלון בסך 20,000 ₪ וציין, כי הוסכם בין הצדדים, כי הנאשם לא יחויב בתשלום פיצוי נוסף.

49. כך טען ב"כ הנאשם, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין 12 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה רלוונטית ולרמת הענישה אשר הושתה במסגרתה. כן אבחן ב"כ הנאשם בין נסיבות המקרים שם מנסיבות המקרה דנן.

50. כך הביע ב"כ הנאשם הסתייגות באשר למדיניות הענישה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה לעונש. בהקשר זה טען ב"כ הנאשם, כי מחד, המאשימה עתרה להשית על הנאשם חמש וחצי שנות מאסר ומאידך, הפנתה לפסיקה אשר בה רמת הענישה גבוהה יותר.

51. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען ב"כ הנאשם, כי מבלי להקל ראש במעשי הנאשם ובתוצאותיהם, הרי שעסקינן ברף הנמוך של החבלות אשר מהן ניתן להשתקם וכי לא נגרמו למתלון חבלות פנימיות. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם להצהרת נפגע העבירה, ת/2, אשר בהקשרה אין כל אינדיקציה רפואית באשר לנזק שנגרם למתלון וביקש ליתן להצהרה זו את המשקל הראוי לה בהתייחס להשגתו, כמבואר לעיל. בהקשר זה טען ב"כ הנאשם, כי אירוע כגון דא שאירע למתלון אכן מותיר נזק, אולם זה מצוי ברף הנמוך.

52. כך ביקש ב"כ הנאשם להדגיש, כי מיד בסמוך לאירוע, סייע הנאשם בכיבוי הלהבות, הזעיק מונית וליווה את המתלון לקבלת טיפול רפואי דחוף, למרות שעסקינן בשווה בלתי חוקי. כך טען ב"כ הנאשם, כי אלמלא הנאשם היה לוקח את המתלון בכוח לקבלת טיפול רפואי, ספק אם המתלון היה עושה זאת בעצמו ולו מן הטעם שהיה חושש שמא טיפול רפואי יסב לו נזק בהקשר אחר. לדידו של ב"כ הנאשם, התנהגות זו של הנאשם מלמדת, כי הנאשם התחרט על מעשיו באופן מידי ולא חשב על השלכות מעשיו. כך ציין, כי כאשר הנאשם חזה בתוצאות מעשיו, הוא פעל כדי למזער את הנזק. עוד טען ב"כ הנאשם, כי משפחת הנאשם נשאה בתשלום הטיפול בסך 12,000 ₪ וכי גם מנתון זה ניתן ללמוד, כי הנאשם התחרט באופן מידי על מעשיו ועשה כל אשר היה יכול כדי למזער את הנזק.

53. בנסיבות אלו, עתר ב"כ הנאשם, להשית על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של המתחם, כפי הצעתו.

54. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, ציין ב"כ הנאשם, כי עסקינן ב"בגיר - צעיר", על כל המשמעויות הקמות מכך. כך ציין ב"כ הנאשם, כי זהו מאסרו הראשון של הנאשם.

55. באשר לפגיעת העונש במשפחת הנאשם, הפנה ב"כ הנאשם לעדויות העדים אשר העידו לעניין העונש מטעם הנאשם וטען, כי יש בהן כדי ללמד על הפגיעה הקיצונית והמשמעותית בכל אחד מבני המשפחה.

56. כן הפנה ב"כ הנאשם לתעודות אשר הוגשו מטעמו (נ/8) וטען בהקשר זה, כי יש בהן כדי ללמד על הנאשם, כי עסקינן בבחור צעיר חונך כראוי, עשה כבוד דרך ראוייה ובכלל זה שילובו בלימודים. לאלה, כך לטענת ב"כ הנאשם, השלכה באשר לשיקומו של הנאשם.

57. כן טען ב"כ הנאשם, כי עסקין בבחור צעיר, אשר יוכל לחזור לדרך הישר אם תושת עליו ענישה אשר תכלול בחובה אפיק שיקומי. בהקשר זה ציין ב"כ הנאשם, כי אין לנאשם דפוסים עברייניים, או אינדיקציות למעשים עברייניים קודמים, היכולים ללמד על מסוכנותו.

58. עוד הדגיש ב"כ הנאשם, כי הנאשם נטל אחריות למעשיו, חסך זמן שיפוטי יקר, הביע רצון לפצות באופן מידי את המתלונן והפנה בהקשר זה להוראות תיקון 113 לחוק העונשין. כן הפנה ב"כ הנאשם לעדויות העדים, אשר העידו אודות אופיו ותרומתו של הנאשם לחברה.

59. באשר לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ציין בא כוחו, כי בעת האירוע היה הנאשם ללא הרשעות קודמות.

60. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, הפנה ב"כ הנאשם לאופן התנהלות הנאשם לאחר מעשיו וטען, כי יש ליתן להתנהלות זו משקל ראוי.

61. כן טען ב"כ הנאשם, כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל סיכויי שיקום הנאשם. בהקשר זה טען ב"כ הנאשם, כי סיכויי שיקום אינם נלמדים אך באמצעות שירות המבחן וכי כל הנתונים מצביעים, כי במקרה דנן יש סיכוי לשיקום הנאשם, זאת שעה שעסקין בנאשם צעיר, בן 24 שנים, בעל משפחה וסביבה תומכת, אשר מעוניינת בשיקומו. כך ביקש ב"כ הנאשם להדגיש, כי אין בעצם העובדה שלא מונח בפנינו תסקיר, כדי לפסול את סיכויי שיקום הנאשם ומשכך, עתר לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם.

62. ככל שבית המשפט ימצא שאין מקום לסטות ממתחם העונש הולם לקולא, עתר ב"כ הנאשם לאימוץ מתחם העונש ההולם, כפי הצעתו, ולהשתת עונש שלא יעלה על 12 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

63. בדבריו בפני הביע הנאשם התנצלות על מעשיו ואמר, כי לעולם לא יישכח את אשר עשה למשפחתו. כן ביקש הנאשם את התחשבות בית המשפט.

דין והכרעה:

64. כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות נשוא כתב האישום המתוקן אשר עניין, חבלה בכוונה מחמירה, איומים, הדחה בעדות והלנה והעסקה שלא כדין. אינני רואה לחזור ולפרט את המעשים שביצע הנאשם ודי לי בהקשר זה, אם אפנה לעובדות כתב האישום המתוקן, אשר פורטו בהרחבה לעיל ואשר מדברות הן בעד עצמן.

65. הכרעת הדין בעניינו של הנאשם ניתנה לאחר יום 10/7/12 ולפיכך, חל בעניינו תיקון 113 לחוק העונשין בדבר "הבניית שיקול הדעת השיפוטי". במסגרת תיקון 113 בית המשפט נדרש לעריכת בחינה תלת שלבית. ראשית, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים. שנית, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם וההנמקה לכך ושלישית, קביעת העונש הראוי בתוך המתחם, או סטייה ממנו אם

החוק מאפשר זאת וההנמקה לכך. ראה בהקשר זה ע"פ 864/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5/8/13).

66. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לצורך קביעת העונש הראוי לנאשם, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

ומן הכלל אל הפרט:

67. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מלמד, כי עסקין באירוע אחד, "מתגלגל", נמשך ובעל קשר פנימי, אשר במהלכו ביצע הנאשם את המעשים נשוא כתב האישום המתוקן ואת העבירות בהן הודה ועל פיהן הורשע. לא זו אף זו, כפי העולה מטיעוני ב"כ הצדדים, אף הם ראו במכלול מעשי הנאשם בבחינת אירוע אחד בעל קשר פנימי והציעו בטיעוניהם לעונש מתחם עונש הולם אחד. בנסיבות אלו, הרי שבאנו לקבוע, כי המעשים מהווים אירוע אחד בזיקה לדרישת הפסיקה בהקשר זה.

68. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות שביצע הנאשם הינם הגנה על שלמות גופו, תחושת הביטחון האישי ושלוות נפשו של הפרט. כן פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים שהינם הליך של החקירה וחשיפת האמת, שלטון החוק, הסדר הציבורי, שלום הציבור וזכותה של מדינה ריבונית לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

69. כך ראוי להפנות למהות המעשים שביצע הנאשם, כפי שהדבר מקבל את ביטוי בעובדות כתב האישום המתוקן, טיבם, מהותם, אופיים ונסיבות ביצועם, כמו גם תוצאות המעשים באשר מדברים הם בעד עצמם. מעשי הנאשם, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, מלמדים על פגיעה של ממש בערכים מוגנים אלה.

70. באשר לתופעת האלימות, ראה בש"פ 2453/05, מחמוד חטיב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] תק-על 2005(1), 4866, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:

"האינטרס הציבורי מחייב, כי הזלזול בחיי אדם, הבא לידי ביטוי בקלות בה מוצא עצמו אדם קורבן למעשי אלימות העלולים להותירו נכה ואף להביא למותו, תגובה חריפה מצד כל גורמי האכיפה. . . השמירה על שלמות גופו של אדם וחיי, היא מהחשובות והמרכזיות שבתכליות העומדות בבסיס החוק הפלילי".

71. באשר לעבירת האיומים נפנה לדברים האמורים ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:

**"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש
עמוד 9**

הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחוננו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום..."

72. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, הרי שבתי המשפט שבו ואמרו דברם בעבירות אלימות והדגישו את הצורך בהשתתפות ענישה משמעותית, אשר יהא בה כדי ליתן ביטוי ללחימה בתופעת האלימות. יפים לעניינו הדברים שנקבעו בע"פ 5641/09, **מדינת ישראל נ' ברזנסקי** (פורסם בנבו, ניתן ביום 22.3.10), שם נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו], 10.11.2009))."

73. בע"פ 4480/90 **מדינת ישראל נ' שמיר** (23.4.1991), נדון עניינו של המשיב, אשר לאחר ויכוח עם המתלונן עמו היה מסוכסך בסכסוך כספי, שפך בנזין על מכוניתו, כשהמתלונן עומד בסמוך לה והדליקו בגפרור, באופן שגרם לאש להתפשט ולפגוע ברכב ובמתלונן. למתלונן נגרמו כוויות קשות בכל גופו, והוא היה נתון בסכנת חיים. על המשיב, אשר הורשע בביצוע עבירות של הצתה וגרימת חבלה חמורה, הוטל בבית המשפט המחוזי מאסר בפועל בן שנתיים וחצי ומאסר מותנה. בערעור המדינה על קולת העונש, קבע בית המשפט העליון, כי המקרה מעיד על מעשה של פיזיות חמורה והפגנת חוסר אכפתיות לפגיעה בנפש וברכוש עקב סכסוך כספי. כן נקבע, כי לא ניתן משקל מספיק בגזר דינו של בית המשפט המחוזי לתוצאה החמורה שנגרמה עקב המעשים. לפיכך, התקבל ערעור המדינה ועונשו של המשיב הועמד על שש שנות מאסר, מתוכן ארבע לריצוי בפועל, והיתרה על תנאי.

74. בע"פ 2970/02 **מדינת ישראל נ' אבו רקייק** (20.1.2003), נדון עניינו של המשיב, אשר לאחר ויכוח, שפך על פניו ועל חולצתו של המתלונן חומר דליק ושלה אש בגופו באמצעות מצת שהחזיק. המעשה גרם למתלונן לכוויות עמוקות בפניו, בצווארו, בחזהו ובזרועותיו. המשיב הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של הצתה וחבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט המחוזי גזר עליו תשע שנות מאסר, מתוכן חמש לריצוי בפועל והיתרה על תנאי. למשיב היה עבר פלילי מכביד. בית המשפט העליון קבע, כי עונש המאסר

הקל יחסית שהוטל על המשיב חורג מהעונש שהיה ראוי להטיל עליו, בהתחשב באכזריות הרבה שבהתנהגותו וכן, כי היחס בין עונש המאסר בפועל ובין עונש המאסר המותנה אינו ראוי. בהתחשב בכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם נאשמים, בית המשפט העליון הותיר את עונשו של המשיב על תשע שנות מאסר, אך קיבל את הערעור במובן זה ששמונה שנים מתוכן ירוצו בפועל והיתרה, בת שנה אחת, על תנאי.

75. בת"פ 4121/05, **מדינת ישראל נ' סעדיה אכרם** (פורסם בנבו 8.12.2005), הורשע הנאשם בעבירה שעניינה חבלה בכוונה מחמירה. הנאשם הגיע לביתה של המתלוננת, דפק על דלת ביתה ואמר, כי הביא עמו דבר דואר עבור אחיה. משפתחה המתלוננת את דלת ביתה, שפך עליה הנאשם חומצה, בכוונה להטיל בה נכות או מום, או בכוונה לגרום לה לחבלה חמורה. על הנאשם הושטו 40 חודשי מאסר, מתוכם 30 חודשים לריצוי בפועל. כן הושט על הנאשם פיצוי כספי בסך 10,000 ₪.

76. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה שעניינה הלנה והעסקה שלא כדין מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל לתקופות קצרות, אשר יכול וירוצו גם על דרך של עבודות שירות כמפורט להלן:

77. ברע"פ 8191/06 **קריספי נ' מדינת ישראל** (8.1.07), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירה של העסקה שלא כדין של שוהה בלתי חוקי. בית משפט השלום גזר על הנאשם מאסר למשך 3 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר וקבע, כי עונשו של הנאשם ירוצה חציו בעבודות שירות וחציו מאחורי סורג וברית. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

78. ברע"פ 3140/07 **מוסא נ' מדינת ישראל** (4.7.07), נדחתה בקשת רשות הערעור של נאשם, אשר הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של העסקה והלנה שלא כדין. בית משפט השלום גזר על הנאשם 95 ימי מאסר בפועל וחייבו בחתימה על התחייבות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

79. בעפ"ג (מח' מרכז- לוד) 6162-02-10 **גרוסמן נ' מדינת ישראל** (18.4.10), נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום לאחר ניהול הוכחות בהעסקת שלושה שוהים בלתי חוקיים. בית משפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

80. חומרת מעשיו של הנאשם מקבלת משנה תוקף, שעה שבהמשך האירוע, הוא הורה למתלונן, כי בהגיעו לבית החולים עליו להציג עצמו בכזב בשמו של הנאשם וכן למסור בכזב, כי הוא נכוה כתוצאה מתאונת עבודה. כאמור, בגין מעשים אלו, הורשע הנאשם גם בעבירה שעניינה הדחה בעדות. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו נע בין מאסר מותנה לבין הטלת עונשי מאסר לתקופות משתנות.

81. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נציין, כי הנאשם פעל לבדו, ביוזמתו ובאחריותו המלאה, בתכנון

מוקדם והצטייד מראש בחומר בנזין. הנאשם העסיק במאפיה את המתלון ואת קוצי למרות שידע, כי הם תושבי יהודה ושומרון, השוהים בישראל שלא כדין ואף סיפק להם מקום לינה במאפיה. הנאשם הגיע בשעות הערב למאפיה ושלח אש בגופו של המתלון על רקע סכסוך כספי.

82. כך ראוי עוד לציין את תוצאות המעשים אשר מקבלות את ביטוי בעובדות כתב האישום המתוקן ולפיהן, נגרמו למתלון כוויות מדרגה שניה בפנים, בחזה, בבטן ובידיים והוא נזקק לטיפול רפואי ואושפז בבית החולים.

83. כך ראוי עוד לציין את תוצאות המעשים אשר מקבלות את ביטוי בתצהיר נפגע העבירה ת/2 ולפיהן, המתלון אינו יכול לעבוד ואינו יכול לעמוד בהוצאות הרפואיות. יחד עם זאת, שמתי ליבי לטענת ב"כ הנאשם בהקשר זה ומשכך, יש ליתן להצהרה זו את המשקל הראוי לה.

84. באשר לנזק אשר היה צפוי להיגרם מביצוע העבירות נציין, כי למעשי הנאשם היה פוטנציאל לגרימת נזק חמור יותר. כאשר אדם שולח אש במטרה לפגוע באדם ולגרום לו לחבלה חמורה, טמון במעשה סיכון עצום לחייו של אותו אדם ולשלמות גופו ופוטנציאל לגרימת נזק גדול בהרבה, אף מזה שהמבצע התכוון לו. מעת שהוצתה האש, אין למבצע כל שליטה עליה, נזקה עשויים להתרחב עוד ועוד ולהעמיד בסיכון אנשים תמימים. עוד נדגיש, כי העסקתם והלנתם של תושבי האזור ללא אישור כדין, עלולה להעמיד את אזרחיה של המדינה בסכנה.

85. מאידך, ראוי לציין את טענת ב"כ הנאשם באשר להתנהלות הנאשם לאחר ששלח אש במתלון. עובדה זו מקבלת את ביטוייה גם בעובדות כתב האישום המתוקן, בשים לב להתנהלות הנאשם, שעה שהזמין מונית ופינה את המתלון לבית החולים.

86. עוד ראוי לציין בהקשר זה גם בקביעת מתחם העונש ההולם את גילו הצעיר של הנאשם, אשר הינו "בגיר - צעיר", עובדה הצריכה לקבל את ביטוייה גם בקביעת מתחם העונש ההולם.

87. בנסיבות העניין, בזיקה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות שביצע הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אני סבורה, כי מתחם העונש ההולם נע במקרה דנן בין 3 שנות מאסר לבין 6 שנות מאסר, זאת בצד עונשים נלווים.

88. כפי שפורט לעיל, במסגרת הסדר הטיעון הוצע טווח ענישה מוצע, כאשר הוסכם, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשם עונש ראוי בן חמש וחצי שנות מאסר ואילו בא כוח הנאשם יטען לעונש באופן חופשי. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, הרי שאין הלימה וזהות בין טווח הענישה כפי שהוא מוצע במסגרת הסדר הטיעון לבין מתחם העונש ההולם, כפי שקבענו לעיל. בנסיבות אלו, הרי שראינו לקבוע את מתחם העונש ההולם כמבואר לעיל ועתה עלינו להתייחס לטווח הענישה, כפי שהוא מוצע במסגרת הסדר הטיעון (ראה בעניין זה ע"פ 512/13, פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)).

89. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים כפי שאלה באו בפני, מצאתי את הסדר הטיעון כפי שהוצג וגדר הענישה המוצע במסגרתו, באשר הוא ראוי, אינו נוגד תקנת ציבור, אינו חורג ממתחם הסבירות ואף אינו חורג ממתחם העונש ההולם, אשר קבענו לעיל. לפיכך, אני רואה לכבדו.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

90. בבוא ביהמ"ש לקבוע מהו העונש הראוי לנאשם, ביהמ"ש נדרש לבחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ובכלל זה נתוני העושה ונסיבותיו האישיות.

91. עוד סבורה אני, כי אין מקום לסטות לחומרא או לקולא ממתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ויש לקבוע את העונש הראוי לנאשם בתוך המתחם שנקבע.

92. בהקשר זה ראוי להדגיש, כי אין עסקינן במי שהוא קטין וכי נאשם זה היה בגיר בעת ביצוע העבירות, על ההשלכות הרוחביות הקמות מכך. מאידך נדגיש כבר בהקשר זה, כי עניין לנו במי שהוא "בגיר - צעיר", כפי שבואר לעיל, יליד 1990.

93. כך עוד ראוי להדגיש את עברו הפלילי של הנאשם, העולה מהגיליון ת/1 שהונח בפני. בהקשר זה יודגש, כי לחובת הנאשם הרשעה קודמת בגין עבירה שעניינה, מעביד המעסיק תושב זר שלא כדן ובגינה ריצה הנאשם חודשיים מאסר בפועל. יחד עם זאת, יצוין, כי הרשעה זו הינה מיום 28.12.14, זאת לאחר מועד ביצוע העבירות דנן.

94. עוד נדגיש את העובדה, כי לא הונח בעניינו של הנאשם כל אפיק טיפולי שיקומי קונקרטי כצופה פני עתיד. אומנם ב"כ הנאשם טען, כי עסקינן בנאשם נורמטיבי, אשר מנהל אורח חיים יציב ופרודוקטיבי. יחד עם זאת, אין בנמצא כל הליך שיקומי טיפולי קונקרטי בעניינו של הנאשם, זאת כצופה פני עתיד.

95. מאידך, תצוין הודאת הנאשם, אשר אמנם באה לאחר שמיעת עדות המתלונן והעד הנוסף (על דרך עדויות מוקדמות, כאמור), אולם עדיין עסקינן בשלב מקדמי בו הודה הנאשם ולקח אחריות על מעשיו.

96. עוד נציין את לקיחת האחריות של הנאשם, אשר נלמדת, בין היתר, גם מהסכום אותו הפקיד הנאשם לטובת פיצוי המתלונן בסך 20,000 ₪. בהקשר זה אפנה לאסמכתא נ/7 שהוגשה. כך שמתי ליבי לטענה, כי משפחת הנאשם נשאה בתשלום טיפול המתלונן בסך 12,000 ₪.

97. כך תצוין החרטה שהביע הנאשם בשל המעשים, כפי שהדבר מקבל את ביטויו הן בטיעוני בא כוחו והן בדבריו בפני.

98. כן תצוין התקופה הממושכת והארוכה בה שוהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה לא נעלמו

מעניי ההשלכות והקשיים הרוחביים שנגרמו לנאשם ולבני משפחתו בעטיה של תקופה זו, כפי שהדבר פורט בטיעוני ב"כ הנאשם, כמו גם בעדותיהם של אביו ואחיו של הנאשם.

99. כך שמתי ליבי לעדויותיהם של אלה, אשר בעדויותיהם עבר כחוט השני רצונם העז בחזרת הנאשם לחיק משפחתו. מעדויות אלו אף עלו הקשיים עמם מתמודדת משפחת הנאשם בשל שהייתו במעצר משך תקופה ניכרת, כמו גם נסיבותיו המשפחתיות.

100. לא זו אף זו, מהאסמכתאות ומהראיות לעונש שהונחו בפני, עלתה עשייתו הברוכה של הנאשם בקהילה. אלה עלו הן מהאסמכתאות נ/1, נ/6 ו - נ/8, אשר הוגשו וכן מעדויות העדים עלי סלאם וריאח אבו אל אסל ואשר תוכן עדויותיהם פורט בהרחבה לעיל.

101. בנסיבות אלו, נוכח מקבץ הנסיבות לקולא ולחומרא שפורטו לעיל, ומחד עברו הפלילי של הנאשם (אם כי הלא מכביד), העובדה, כי עניין לנו במי שהוא "בגיר", זאת בשונה ממי שהוא "קטין", העדר אפיק טיפולי שיקומי בעניינו ומאידך הודאת הנאשם, לקיחת האחריות, חיסכון זמן שיפוטי יקר, נתוני העושה, הצער והחרטה שהביע הנאשם בשל מעשיו, נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, עשייתו החברתית הברוכה, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כי יש למקם את העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ואף בזיקה לגדרי הענישה, כפי שהוצעו במסגרת הסדר הטיעון ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, אך לא בצד הקיצון שבו.

102. תלכיד עונשי ראוי ומידתי, כך לדידי, צריך לכלול בחובו תקופת מאסר בפועל לתקופה מוחשית ומשמעותית ומאידך, מאוזנת ומידתית אשר תעלה בקנה אחד עם מיקום העונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל ואשר יעלה אף בקנה אחד עם הסדר הטיעון ועמדותיהם העונשיות של ב"כ הצדדים במסגרת הסדר זה. עוד ראוי להשית על הנאשם מאסר מותנה אשר יהא כ"חרב המתהפכת" מעל ראשו של הנאשם כצופה פני עתיד. כן ראוי לחייב את הנאשם בתשלום קנס ואולם ראוי, כי זה ישולם בשיעורים. באשר למתחם הקנס, אני סבורה, כי מתחם זה צריך לנוע בין 5,000 ₪ לבין 15,000 ₪ וכי ראוי למקם את הקנס הראוי ברף הבינוני של מתחם זה, נוכח תקופת המאסר שתושת על הנאשם ובזיקה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

103. לא נעלמה מעיני עמדתו העונשית של ב"כ הנאשם ולפיה, הוא עותר, כי בית המשפט יסטה ממתחם העונש ההולם בשל סיכויי שיקום הנאשם. בהקשר זה אציין כי, כאמור, אין בנמצא כל הליך שיקומי טיפולי קונקרטי בעניינו של הנאשם, זאת כצופה פני עתיד ובזיקה למסוכנות הנאשם כפי שהיא עולה ממעשיו. בנסיבות העניין ושעה שאין עניין לנו במי ששולב בהליך טיפולי קונקרטי, או כי הונח אפיק שיקומי טיפולי קונקרטי בעניינו, כמו גם בשים לב למהות המעשים שבצע הנאשם, טיבם, מהותם ותוצאותיהם, אני סבורה, כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. כך גם אינני רואה לאמץ את עמדתו החלופית של ב"כ הנאשם, כפי שפורטה לעיל, שכן חורגת היא, כך לדידי, באופן בלתי מידתי לקולא ואין היא משקללת נכונה את מכלול הנסיבות, כמו גם מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל, מיקום העונש הראוי לנאשם והסדר הטיעון.

104. כך גם לא נעלמה מעיני עמדתה העונשית של המאשימה. יחד עם זאת, עמדת המאשימה חורגת היא

לחומרא ואינה משקללת בחובה באופן מידתי, כך לדידי, את מקבץ הנסיבות לקולא הקמות במקרה דנן, נסיבותיו האישיות של הנאשם, נתוני העושה ויתר ההנמקות אשר פרטו בהרחבה לעיל.

105. סופו של יום, נוכח כל האמור לעיל, אני משיתה על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 45 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 10/9/14.

ב. 15 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים כל עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים, כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איום, או עבירה של הדחה בעדות, או עבירה של הלנה והעסקה שלא כדין, וירשע בגין אחת מאלה.

ד. אני מחייבת את הנאשם בתשלום קנס בסך 8,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. התשלום הראשון ישולם לא יאוחר מיום 15/7/15 וב - 15 לכל חודש אחריו. אי עמידה באחד התשלומים במועד, תגרור תוספת פיגורים כדין.

ה. סכום הפיצויים בסך 20,000 ₪ אשר הופקד בקופת בית המשפט כפיצוי למתלונן מוחמד עווד ת.ז. 854831187 יועבר למתלונן. המזכירות תפעל כנדרש.

הודעה זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

הערה: גזר הדין הוקרא ביום 8.6.15 והוא מפורסם עתה על הנמקותיו מפאת היקפו ואילוצי הדפסה. אני מתנצלת בפני הצדדים על העיכוב בפרסום הנמקות גזר הדין.

המזכירות תמציא העתק לב"כ הצדדים ולנאשם, זאת באמצעות גורמי שב"ס.

ניתן היום, ו' תמוז תשע"ה, 23 יוני 2015, בהעדר הצדדים.